

Een

‘Peony Press, met Lanie Bloom,’ zeg ik, en ik heb de telefoon nog niet tegen mijn oor of de stem aan de andere kant van de lijn onderbreekt me al.

‘God zij geloofd en geprezen, je bent nog op kantoor!’

Het is Meg, hoofd pr, en mijn beste vriendin op mijn werk. Ze belt vanuit Hotel Shivani, waar we over vier uur een uitbundige boekpresentatie met als thema ‘bruiloft’ houden voor Noa Callaway, onze belangrijkste auteur en de schrijfster die me dingen over de liefde heeft bijgebracht waartoe mijn moeder niet in staat was. De boeken van Noa Callaway hebben mijn leven veranderd.

Als ik op mijn ervaring mag afgaan, scheelt het niet veel of onze uitstekend voorbereide plannen gaan in rook op.

‘Geen gesigneerd boek te bekennen. Kun jij even kijken of die soms per ongeluk naar kantoor zijn gestuurd?’ ratelt Meg. ‘Ik moet ze in een hartvormige bruidstaart van vijf lagen schikken, en daar heb ik wel even tijd voor nodig...’

Zie je wel? Uitstekend voorbereide plannen.

‘Meg, wanneer heb je voor het laatst ademgehaald?’ vraag ik. ‘Moet je niet even je knopje indrukken?’

‘Hoe krijg je het voor elkaar om tegelijk als een smeerlap én als mijn moeder te klinken? Oké, oké, ik druk mijn knopje al in.’

Dat is een trucje dat ze van haar therapeut heeft geleerd: een denkbeeldige liftknop die Meg in het kuiltje onder aan haar hals kan indrukken om zichzelf een paar tandjes omlaag te schakelen. Ik zie haar al voor me, geheel in het zwart en met een hippe, enorme bril op, in het midden van de balzaal van het in SoHo gelegen hotel, omringd door bedrijvige assistenten, terwijl ze de modernistische ruimte in allerijl omtoveren tot een schilderachtige trouwlocatie ergens aan de Amalfikust. Ik zie voor me hoe ze haar ogen sluit en het kuiltje onder aan haar hals aanraakt. Ze ademt hoorbaar uit in de telefoon.

‘Ik geloof dat het gewerkt heeft,’ zegt ze.

Ik glimlach. ‘Ik zoek wel uit waar die boeken zijn. Moet ik verder nog iets doen voor ik die kant op kom?’

‘Nee, tenzij je toevallig harp speelt,’ kreunt Meg.

‘Wat is er dan met de harpist gebeurd?’

We hadden een vermogen betaald om de eerste harpist van de New York Philharmonic de *Canon* van Pachelbel te laten tokkelen terwijl de gasten vanavond binnenstromen.

‘De griep, dat is er gebeurd,’ zegt Meg. ‘Ze heeft aangeboden om haar vriend te sturen, die hobo speelt, maar dat associeer je niet echt met een Italiaanse bruiloft, toch?’

‘Geen hobo,’ zeg ik, en mijn hartslag gaat omhoog.

Het zijn hooguit wat problemen. Daar is altijd een oplossing voor, net als bij de eerste versie van een boek. We moeten gewoon de oplossing zien te vinden en dan de boel verbeteren. Daar ben ik goed in. Dat is mijn taak als redacteur.

‘Toen ik het boek redigeerde, heb ik een playlist gemaakt,’ zeg ik. ‘Dusty Springfield. Etta James. Billie Eilish.’

‘Godzijdank. Zodra je hier bent, laat ik die door iemand kopiëren. Want jij hebt je telefoon nodig voor je speech, toch?’

Zenuwen fladderen door mijn borst. Vanavond zal ik voor het eerst bij een boekpresentatie van Noa Callaway de aanwezigen toespreken. Meestal houdt mijn baas de speeches, maar Alix is met zwangerschapsverlof, dus nu sta ik in de schijnwerpers.

‘Lanie, ik ga je hangen,’ zegt Meg met een nieuwe golf paniek in haar stem. ‘We schijnen ook voor tweehonderd dollar aan taartballonnen kwijt te zijn. En nu beweren ze dat ze het te druk hebben om nieuwe te maken, aangezien het morgen Valentijnsdag is...’

De verbinding wordt verbroken.

In de uren voorafgaand aan een grote presentatie van Noa Callaway vergeten we wel eens dat het hier niet gaat om een spoedeisende blindedarmoperatie.

Ik denk dat dat komt doordat, nou ja, les één bij een boekpresentatie van Noa Callaway is dat... Noa Callaway niet aanwezig zal zijn.

Noa Callaway is onze belangrijkste bestsellerauteur, van wie wereldwijd veertig miljoen boeken zijn verkocht. Ze is ook dat zeldzame schrijffеноemeen dat niet aan publiciteit doet. Je zult via google geen enkel auteursportret van Noa vinden en je kunt online ook niet met haar in contact komen. Je zult in de stijlbijlage van *The New York Times* nooit een artikel lezen over de antieke telescoop die ze in haar penthouse aan Fifth Avenue heeft staan. Elke keer dat een boek van haar in de top tien belandt, weigert ze elke uitnodiging om champagne te komen drinken, ook al woont ze op slechts vijf kilometer afstand van ons kantoor. De enige die ik ken die Noa Callaway ooit in levenden lijve heeft ontmoet, is mijn baas, Noa’s uitgever, Alix de Rue.

En toch kén je Noa Callaway. Je hebt op luchthavens haar boeken in etalages zien liggen. De leesclub van je tante is haar op dit moment aan het lezen. Zelfs als je zo iemand bent die liever *The Times Literary Supplement* leest dan *The New York Times Book Review*, heb je op zijn minst lekker gechild met de Netflix-film *Vijftig manieren om het uit te maken met je ouders*. (Dat is Noa’s derde roman, maar de eerste

verfilming, beroemd door de meme van die ene scène met de mari-nadespuit.) De afgelopen tien jaar zijn de hartveroverende liefdesverhalen van Noa Callaway zo alomtegenwoordig geweest in ons cultu-rele leven dat je, als je er niet om hebt hoeven lachen én huilen, én als je je er niet minder alleen door bent gaan voelen in deze wrede en ongeïnteresseerde wereld, misschien beter even kunt laten nakijken of je niet dood bent vanbinnen.

Doordat er geen gezicht bestaat achter de naam Noa Callaway, er-varen wij, de mensen die haar boeken uitgeven, een speciale druk om echt alles uit de kast te halen. Dat maakt dat we soms vreemde dingen doen. Zoals tweeduizend dollar uitgeven aan heliumballonnen ge-vuld met zwevende, superluchtige taartjes.

Meg heeft me verzekerd dat wanneer onze gasten vanavond aan het eind van mijn speech die ballonnen kapot prikken, de regen van taart en eetbare confetti elke cent waard zal zijn, afkomstig uit het budget van mijn afdeling.

Ervan uitgaand dat ze niet verdwenen zijn.

‘Zany Lanie.’ Joe, van onze postkamer, steekt zijn hoofd om de deur van mijn kamer en geeft me een luchtboкс.

‘Joe, gast,’ zeg ik automatisch, zoals ik dat de afgelopen zeven jaar elke dag heb gedaan. ‘Hé, je komt als geroepen... Heb jij toevallig vier grote dozen met gesig-neerde boeken van het kantoor van Noa Callaway zien komen?’

‘Sorry.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik heb alleen dit voor je.’

Terwijl Joe een stapeltje post op mijn bureau neerlegt, stuur ik snel een diplomatiek appje naar Terry, sinds jaar en dag Noa Callaways assistent en zo nu en dan mijn tegenstrever.

Terry is zeventig, heeft grijs haar en is een soort tank. Ze is altijd paraat om elk verzoek af te kappen dat Noa in haar werk zou kunnen storen. Meg en ik noemen haar de Terriër, omdat ze blaft, maar zel-den bijt. Het is altijd weer de vraag of iets heel eenvoudigs – zoals zorgen dat Noa voor een presentatie een paar honderd boeken sig-neert – ook daadwerkelijk zal gebeuren.

Het kan natuurlijk niet dat onze gasten vanavond zonder een ex-emplaar van Noa’s nieuwe boek naar huis gaan. Ik voel hun aanwe-zigheid, tweehonderdzesen-zestig Noa Callaway-fans, over de hele Northeast Corridor, van Pawtucket, Rhode Island, tot Wynnewood, Pennsylvania. Ze stoppen twee uur eerder op hun werk, checken nog een keer of de oppas wel kan, maken via internet geld over naar de hondenuitlaatservice. Ze zetten de presentatie van maandag in Drop-box en zoeken in laden naar panty’s waar geen ladder in zit, terwijl peuters zich aan hun benen vastklampen. Op allerlei verschillende manieren zorgen deze onverschrokken vrouwen ervoor dat alles ge-regeld is, zodat ze een avondje vrij kunnen nemen. Zodat ze met de metro naar Hotel Shivani kunnen en als eerste *Tweehonderdzesen-zestig geloften* weten te bemachtigen.

Ik vind het Noa’s beste boek tot nu toe.

Het verhaal vindt plaats op een trouwlocatie in het weekend waar-in Valentijnsdag valt. In een opwelling vraagt de bruid het volledige gezelschap op te staan en hun eigen gelofte nog een keer af te leg-gen – tegenover een echtgenoot of echtgenote, een vriend of vrien-din, een huisdier, het universum... met rampzalige gevolgen. Het is ontroerend en geestig, meta en hier-en-nu, zoals voor al Noa’s boe-ken altijd geldt.

Het boek eindigt met een pikante scène op het strand van Posi-tano, en daardoor weet ik helemaal zeker dat Noa Callaway en ik een telepathische connectie met elkaar hebben. In onze familie doet het verhaal de ronde dat mijn moeder op een strand in Positano is ver-wekt. De meeste kinderen zitten niet op dat soort informatie te wach-ten, maar ik ben deels grootgebracht door mijn oma, die het begrip sekspositiviteit zo ongeveer heeft uitgevonden.

Ik heb altijd al eens naar Positano willen gaan. Door *Geloften* krijg ik bijna het gevoel dat ik er ook echt ben geweest.

Ik kijk op mijn telefoon of Terry al heeft gereageerd over die gesig-neerde boeken. Maar nee. Ik mag Noa’s lezers vanavond niet teleur-stellen. En zeker niet omdat *Tweehonderdzesen-zestig geloften* mis-

schien wel het laatste boek van Noa Callaway is dat ze voorlopig te lezen krijgen...

Onze belangrijkste auteur had haar volgende manuscript namelijk al vier maanden geleden moeten inleveren. Dat is nog nooit eerder gebeurd.

De productieve Noa Callaway heeft tien jaar lang elk jaar een boek uitgebracht, maar plotseling lijkt ze niet van plan haar volgende eerste versie in te leveren. Mijn pogingen om verder dan Terry te komen en me met Noa te laten doorverbinden, zijn op niets uitgelopen. Vandaag of morgen verwacht onze productieafdeling dat ik een grondig geredigeerd – en niet-bestaand – manuscript langs kom brengen.

Maar die paniekaanval bewaren we even voor een andere keer. Alix komt volgende week terug van zwangerschapsverlof, en dan is het alle hens aan dek.

Ik kijk snel mijn post door en wacht vol ongeduld op Terry's reactie, want ik weet dat ik de deur uit moet, naar de locatie, maar dan vinden mijn handen een bruin doosje tussen de stapel post die Joe heeft gebracht. Het is niet groter dan een spel kaarten. Mijn afgeleide geest herkent de afzender, en ik slaak een kreet.

Het is het Valentijnscadeautje dat ik voor mijn verloofde Ryan heb laten maken. Ik haal het papier eraf, schuif het doosje open en glimlach.

Het glanzende houten vierkantje is licht van kleur en glad, ongeveer ter grootte en dikte van een creditcard. Je kunt het als een accordeon openvouwen, zodat er drie paneeltjes tevoorschijn komen. Daarop staat in fijn gekalligrafeerde letters 'de lijst', die ik lang geleden heb gemaakt. Met daarop alle eigenschappen die de persoon op wie ik verliefd zou worden moest hebben. Het is mijn negennegen-tig-dingenlijst, en Ryan voldoet aan alle voorwaarden.

Mij is altijd verteld dat de meeste meisjes van hun moeder leren wat liefde is. Maar in de zomer dat ik tien werd en mijn broer David twaalf was, werd bij mijn moeder de ziekte van Hodgkin geconsta-

teerd. Ze is heel kort daarop doodgegaan. Volgens iedereen is dat een zegen, maar dat is niet zo. Mijn vader is oncoloog, en het feit dat zelfs hij haar niet kon redden, heeft hem bijna de das omgedaan.

Mijn moeder was farmaceutisch epidemioloog en zat in de directie van de National Academy of Medicine. Ze vloog altijd de hele wereld over, stond op dezelfde podia als Melinda Gates en Tony Fauci, gaf lezingen over infectieziekten in centra voor ziektebestrijding en preventie en voor de WHO. Ze was heel erg slim, maar ook hartelijk en geestig. Ze kon streng zijn, maar ze wist je ook altijd het gevoel te geven dat je bijzonder was, dat je gezien werd.

Ze overleed op een dinsdag, in het ziekenhuis. Het regende en haar hand leek kleiner dan de mijne. Die hield ik vast terwijl ze mij voor het laatst de les las.

'Als je maar geen dermatoloog wordt.'

(Als je uit een familie met generaties artsen komt, maak je grapjes over de hiërarchieën die er zogenaamd binnen de medische wereld zouden bestaan.)

'Daar schijn je anders veel mee te kunnen verdienen,' zei ik. 'En de werktijden zijn ook goed.'

'Betere werktijden zijn er niet.' Ze glimlachte naar me. Iedereen vond dat haar ogen dezelfde kleur blauw hadden als de mijne. We hadden vroeger ook hetzelfde dikke, steile bruine haar, maar mijn moeder zag er in veel opzichten niet meer uit als mijn moeder.

'Lanie?' Haar stem was zachter, maar desondanks intenser geworden. 'Beloof me,' zei ze. 'Beloof me dat je iemand vindt van wie je echt, echt houdt.'

Mijn moeder hield van uitslovers. En het was alsof ze mij met haar laatste woorden vroeg om me in de liefde uit te sloven. Maar hoe dan? Als je moeder doodgaat en jij bent nog jong, is het ergste dat je weet dat er een heleboel dingen zijn die je nog niet weet, maar wie moet jou die nu leren?

Pas toen ik studeerde, maakte ik kennis met de schrijfster die mij over de liefde zou leren: Noa Callaway.

Toen ik na college een keer terugkwam op mijn kamer, zat mijn kamergenootje Dara aan haar kant met haar vriendinnen dicht tegen zich aan en vlogen de tissues door de lucht.

Dara stak me een halve reep Toblerone toe en zwaaide met een boek naar me. 'Heb jij dit al gelezen?'

Ik schudde mijn hoofd zonder naar het boek te kijken, want Dara en ik hadden qua lezen niet dezelfde smaak. Ik deed net als mijn broer een vooropleiding om later medicijnen te kunnen gaan studeren en zat alleen maar over mijn reader organische chemie gebogen, zodat ik terug kon naar Atlanta en arts kon worden, net als iedereen bij ons in de familie. Dara studeerde sociologie, maar haar boekenkast stond vol paperbacks met handschriftlettertypes.

'Het is uitsluitend aan dit boek te danken dat Andrea over Todd heen is gekomen,' zei ze.

Ik keek naar Dara's vriendin Andrea, die zo met haar gezicht voorover in de schoot van een ander meisje viel.

'Ik huil omdat het zo mooi is,' snikte ze.

Toen Dara en haar vriendinnen de deur uit waren om lattes te halen, voelde ik dat de letters in goudopdruk van de boektitel me vanaf de andere kant van de kamer aanstaarden. Ik pakte het boek en hield het in mijn hand.

Negenennegentig dingen die maken dat ik van je houd, van Noa Callaway.

Ik weet niet waarom, maar door die titel moest ik aan de laatste woorden van mijn moeder denken. Haar smeekbede om iemand te zoeken van wie ik echt, echt hield. Stuurde ze mij nu ongevraagd een boodschap?

Ik deed het boek open en begon te lezen, en het grappige was: ik kon niet stoppen.

Negenennegentig dingen gaat over Cara Kenna, een jonge vrouw die net gescheiden is en het daar heel moeilijk mee heeft. Er komt een zelfmoordpoging in voor en een opname in een psychiatrische kliniek, maar de toon is zo opgewekt geestig dat ik mezelf

zou laten opnemen als dat betekende dat we vriendinnen konden worden.

In de kliniek valt er voor Cara alleen tijd te doden, en dat doet ze door de negenennegentig liefdesromannetjes te lezen die ze in hun bibliotheek hebben staan. Aanvankelijk is ze daar cynisch over, maar dan leest ze toch een zin die ze mooi vindt. Ze schrijft hem op. Ze leest hem hardop. Al snel schrijft ze uit elk boek haar favoriete zin op. Tegen de tijd dat ze uit de kliniek wordt ontslagen, heeft ze negenennegentig dingen waar een toekomstige liefde hopelijk aan voldoet.

Ik las het boek in één ruk uit. Mijn hoofd tolde er helemaal van. Ik keek naar het scheikundehuiswerk dat ik nog moest doen en voelde dat er bij mij vanbinnen iets was veranderd.

In *Negenennegentig dingen* stonden alle woorden waarnaar ik sinds het overlijden van mijn moeder op zoek was geweest. Er werd in uitgelegd hoe je echt, echt van iemand moest houden. Met humor, met gevoel, met lef. Nu wilde ik die liefde zelf ook vinden.

Achter in het boek, waar normaal gesproken iets over de schrijver staat, had de uitgever drie blanco pagina's opgenomen, gelinieerd en genummerd, van een tot negenennegentig.

Oké, mam, dacht ik, en ik ging aan de slag. Ik wist niet zeker van welke vriendin van Dara dit boek was, maar het was nu onmiskenbaar en in kosmische zin van mij.

De schoonheid van zo'n uitgebreide lijst was dat ik daardoor tussen vreemd en moedig, tussen oppervlakkig en diepgaand en absolute afknappers door kon laveren. Tussen 'vindt het leuk om de hele nacht op te blijven en het over potentiële vorige levens te hebben' en 'neemt de telefoon op als zijn moeder belt' had ik geschreven: 'heeft geen klompen, tenzij hij chef-kok is of uit Nederland komt'. Helemaal aan het eind, op nummer negenennegentig, schreef ik: 'Gaat niet dood'. Ik voelde dat mijn moeder bij me was, tussen de regels van die lijst. Ik voelde dat ze, als ik zo'n soort liefde kon najagen, trots op me zou zijn, waar ze ook was.

Ik weet niet of ik ooit écht heb gedacht dat ik een man zou vinden die mijn hele lijst belichaamde. Het ging er meer om dat ik de wonderbaarlijke mogelijkheden van de liefde aan het papier toevertrouwde.

Maar toen... leerde ik Ryan kennen, en alles – nou ja, al die negenennegentig dingen dan – viel gewoon op zijn plaats. Hij is voor mij perfect. Nee, streep dat maar door. Hij is perfect, punt uit.

Ik vouw de houten paneeltjes dicht en stop mijn cadeau weer in het doosje. Ik kan niet wachten tot ik het hem morgen met Valentijnsdag kan geven.

Mijn telefoon zoemt. Het scherm licht op, een stortvloed aan appjes. Twee van Ryan, die onderweg is uit Washington. Hij is de juridisch adviseur voor Marshall Ayers, senator voor Virginia, en om de vrijdag gaat hun kantoor vroeg dicht, dus dan neemt hij de trein van 13.13 uur naar New York.

De artikelen die hij me heeft doorgestuurd – een recensie van een film die we allebei willen zien en een artikel over een wet over de rechten van kiezers die hij heeft opgesteld – verdwijnen snel naar de onderkant van mijn scherm, want mijn team dat de presentatie moet voorbereiden zit om me te springen.

De taartballonnencrisis is nog in volle gang, en ik heb vijftien dramatische berichten van ze die dat bewijzen. Aan de bestelling die Aude, mijn assistent, vanochtend heeft opgehaald, ontbreken twintig ballonnen van zes dollar per stuk. Er is al naar de bakkerij gebeld en er is al om restitutie gevraagd.

Dan verschijnt eindelijk het bericht waarop ik heb zitten wachten. Van Terry.

Zit vast in het verkeer. Heb de gesigioneerde boeken bij me.

Paniek nergens voor nodig.

Ik steek mijn middelvinger op als ik Terry's neerbuigende berichtje lees, maar ik voel ook dat de opluchting zich door mijn lichaam ver-

spreidt. Ik app Meg het goede nieuws, stop Ryans cadeau in mijn tas en google de bakker om te kijken of ik er onderweg naar het centrum misschien even langs kan gaan om Ballonnengate op te lossen.

Als ik naar buiten kijk, zie ik de zon dansen over de rivier en als het heel licht begint te sneeuwen, komt er een soort kalmte over me. Ik hou van mijn verloofde. Ik hou van mijn werk. Bij de boekpresentaties van Noa Callaway komt al die liefde feestelijk samen. Vanavond gaan tweehonderdzesenzestig vrouwen blij met hun nieuwe boek naar huis. Ik denk dat mijn moeder trots zou zijn.

Alles komt goed.